

Пролог

«Що я за чоловік?»

Останнім часом він часто запитував себе про це.

«Я — людина Божа. Я слуга Його. Я виконую Його волю».

Та чи цього досить?

Він пильно вдивлявся в маленький побілений будинок. Дах із червоної черепиці, стіни, увітні яскраво-ліловим ломиносом, — усе було залито пригаслим сяйвом літнього сонця. У гіллі дерев цвірінькали пташки. У кущах ліново гули бджоли.

Тут ховається зло. Тут, у найбезневиннішій мальовничості.

Він повільно пройшов короткою стежною. Живіт скрутило від страху. Це був, наче фізичний біль, наче судома в нутрошах. Він підняв руку до дверей, але не встиг постукати, як вони прочинилися.

— Ох, дякувати богові! Дякувати господу, ви прийшли.

Мати безвольно осіла на порозі. Тонке, прилизане до черепа волосся, криваві прожилки в очах і сіра зморшкувата шкіра.

«Коли сатана приходиться до вашого дому, саме такий це має вигляд».

Він зайшов усередину. У будинку тхнуло. Чимось несвіжим, брудним. Як до цього дійшло? Він поглянув угору на сходи. Темрява нагорі, здавалося, повнилася злобою. Він обперся на поруччя. Ноги відмовлялися йти. Він міцно заплющив очі й глибоко вдихнув.

— Отче?

«Я — людина Божа».

— Проведіть мене.

Він рушив сходами вгору. Верхній майданчик вів до трьох дверей. З перших визирав хлопчик із млявим обличчям у заляпаній

футболці й шортах. Та щойно наблизилася постать у чорному одязі, хлопчик зачинив двері.

Він поштовхом відчинив наступні двері поруч. Жар і сморід ледь не збили його з ніг. Він затиснув долонею рота, аби не блонутити.

Ліжко було вкрите плямами крові й тілесних виділень. До всіх стовпів ліжка були прив'язані фіксувальні ремені, та наразі вони вільно метлялися в повітрі. Посередині матраца стояв відчинений великий шкіряний кейс, усередині якого, перетягнуті міцними лямками, лежали важке розп'яття, Біблія, місткість зі свяченою водою та муслінові хустинки.

Бракувало двох речей. Вони валялися на підлозі. Скальпель і довгий зазублений ніж. Обидва — слизькі й лискучі від крові. Навколо тіла, оточуючи його, наче плащем, також розтеклася темно-рубінова калюжа.

Він ковтнув слину; у роті пересохло, наче на літніх полях.

— Боже милостивий... Що тут сталося?

— Я вам казала. Казала, що диявол...

— Досить!

Він помітив щось на столику біля ліжка. Підійшов ближче. Маленька чорна коробочка. Хвильку порозглядав її, а тоді обернувся до матері, яка тупцяла в дверях. Та заломила руки й благально дивилася на нього.

— Що нам тепер робити?

Нам. Бо це впало і на його плечі також.

Він поглянув на закривавлене, понівечене тіло на підлозі.

«Що я за людина?»

— Принеси ганчірки й відбілювач. Зараз же.

«ВЕЛДОН ГЕРАЛЬД», ЧЕТВЕР, 24 ТРАВНЯ 1990 РОКУ

ЗНИКЛІ ДІВЧАТА

Поліція просить про допомогу в пошуку двох зниклих дівчат-підлітків із Сассекса: Меррі Лейн і Джой Гарріс. Обом дівчатам, які, ймовірно, разом утекли з дому, по 15 років. Джой востаннє бачили увечері 12 травня на автобусній зупинці в Генфілді. Меррі пішла з дому в Чапел-Крофті на тиждень пізніше, 19 травня; вона залишила записку.

Поліція не вважає це зникнення підозримим, але турбується, чи все з дівчатами гаразд, тож закликає їх зв'язатися зі своїми рідними.

«У вас не буде проблем. Вони хвилюються. Просто хочуть знати, що ви в безпеці; ви завжди можете повернутися додому».

Джой за описом худорлява, 1,65 м на зріст, з довгим білявим волоссям і тонкими рисами обличчя. Коли її бачили востаннє, була вдягнута в рожеву футболку, потерті джинси та кросівки *Dunlop Green Flash*.

Меррі описують як струнку, 1,70 м на зріст, із коротким чорнявим волоссям. Коли її бачили востаннє, була вдягнута в об'ємний сірий джемпер, джинси та чорні кеди.

Усіх, хто їх побачить, просять повідомити про це поліції Велдона за номером 01323 456723 чи подзвонити на анонімну гарячу лінію повідомлень про злочини телефоном 0 800 555 111.

Розділ 1

— Це сумна ситуація.

Єпископ Джон Даркін доброзичливо усміхається.

Упевнена, він усе робить доброзичливо, навіть випорожняється.

Наймолодший єпископ з усіх, що очолювали єпархію Північного Ноттінгемшира, вправний оратор, автор кількох відомих теологічних праць. Я здивувалася б, якби він бодай не пробував ходити по воді.

А також він мудак.

Я це знаю. Його колеги це знають. Його підлеглі це знають. Гадаю, десь глибоко в душі це знає навіть він сам.

На жаль, ніхто не збирається сказати це йому в обличчя. Я точно не збираюся. Не сьогодні. Не тоді, коли він тримає мою роботу, мій дім і моє майбутнє у своїх гладеньких, нананікюрених рученятках.

— Щось подібне може похитнути віру в громаді, — веде він далі.

— Вони не похитнулися. Вони злі й засмучені. Але я не дозволю цьому зруйнувати все, чого ми досягли. Я не покину людей зараз, коли вони найбільше мене потребують.

— Але чи справді потребують? Відвідуваність падає. Заняття скасовано. Я чув, дитячі групи можуть перевести до іншої церкви.

— І причина — обгороджене стрічкою місце злочину та офіцери поліції. Ця громада не плекає до поліції жодних теплих почуттів.

— Я це розумію...

Ні, не розуміє. Даркін наближається до бідних районів хіба що тоді, коли його водій дорогою до приватного спортзалу помиляється поворотом.

— Упевнена, це лише тимчасово. Я зможу відновити їхню довіру.

Я не додаю, що просто мушу це зробити. Я припустилася помилки — і мені необхідно її виправити.

— То тепер ви вмєте творити дива?

І, перш ніж я здобуваюся на відповідь, Даркін плавно веде далі:

— Послухайте, Джек, я знаю, ви робили якнайкраще, з вашого погляду, але ви занадто зблизилися.

Я різко випростовуюся на стільці, ледве стримуючись, аби не схрестити руки на грудях, як набурмосений підліток:

— А хіба це не наше завдання? Вибудувати тісні зв'язки з громадою.

— Наше завдання — підтримувати репутацію Церкви. Зараз — часи випробувань. Церкви повсюдно занепадають. Дедали менше людей приходить на служби. Ми й без цієї поганої реклами ведемо важку битву.

От чим насправді переймається Даркін. Газетами. Піаром: Церкву навіть у кращі часи не надто шанують у пресі, а я й справді все зіпсувала. Намагалася врятувати маленьку дівчинку, а натомість прирекла її.

— То що? Мені піти у відставку? Ви цього хочете?

— Зовсім ні. Для людини вашого масштабу піти — це просто ганьба. — Він складає руки перед собою, наче в молитві. Він справді це робить. — І це матиме поганий вигляд. Як визнання провини. Ми маємо ретельно продумати свої подальші кроки.

Так, звісно. Особливо, якщо врахувати, що моє призначення сюди — то була його ідея. Я його переможний виставковий песик. І мені багато чого вдалося — колись занедбана церква в бідному районі перетворилася на осередок громади.

До Рубі.

— То що ви пропонуєте?

— Переведення. На якийсь час у якесь менш престижне місце. Одна маленька церква в Сассексі, у Чапел-Крофті,

раптово залишилася без священника. Їм потрібен тимчасовий вікарій, поки не призначать заміну.

Я витріщаюся на нього, відчуваючи, як земля йде з-під ніг.

— Вибачте, але це неможливо. Моя донька наступного року отримує атестат про повну середню освіту. Я просто не можу перевезти її на інший кінець країни.

— Я вже погодив переведення з єпископом Гордоном із Велдонської єпархії.

— Ви — що? Як? Було розміщене повідомлення про звільнення цієї посади? Напевно, мав би знайти більш відповідний місцевий кандидат...

Він робить недбалий жест рукою:

— Ми просто балакали. Спливло ваше ім'я. Він згадав про вакансію. Вдала випадковість.

Даркін так ефективно смикає за ниточки — точнісінько, як ляльковод.

— Спробуйте поглянути на позитивний бік справи, — каже він. — Це чарівний куточок країни. Свіже повітря, поля. Маленька безпечна громада. Це пішло б на користь вам і Фло.

— Гадаю, я знаю, що найкраще для мене й моєї доньки. Відповідь: ні.

— Тоді дозвольте не ходити околяса, Джек. — Він дивиться мені в очі. — Це не прохання.

Даркін дарма в такому молодому віці обіймає пост очільника єпархії, і причина ніяк не пов'язана із його доброзичливістю.

Поклавши руки на коліна, я стискаю кулаки:

— Зрозуміла.

— Чудово. Починаєте наступного тижня. Не забудьте спакувати гумачки.